

Impressions d'un Aplec

Se'm pregunta quina impressió va produir-me el primer Aplec de la Sardana a L'Escala. La resposta seria molt extensa, molt complexa. No puc parlar d'impressió, perquè el cert és que foren impressions, moltes impressions les que vaig emportar-me cap a Figueres.

D'antuvi al matí atragué la meua atenció un bell tros de mar amorosament envoltat per dues bellíssimes panoràmiques que el defensaven, i un Passeig magnífic, curull de joves i gent gran que esperaven amb deler el cant suau del flabiol per a disposar-se a iniciar el compte, i alçar les seves mans cercant —com digué el Poeta— la «mà amiga». Una, dues, tres... fins a divuit vegades es repetí el ritm al llarg del matí.

La mar, que en començar la ballada era plana i es movia suaument al conjur dels bells sons de les nostres tonades, s'anà animant i, com en una mena de cant de fons afegia la seva música a les notes de la Sardana... I un aire fresc, suau, reconfortant, emparava els balladors de les molèsties que el sol de juny els pogués ocasionar. I les notes de la Cobla empeses per l'oreig matinal, arribaven als racons més allunyats de la Vila vella.

A la tarda el mar i el Passeig no semblaven els mateixos. El Passeig havia esdevingut petit. És clar que no havien minvat les seves dimensions; però havia augmentat considerablement el nombre de participants. Hi havia més mans que cercaven la «mà amiga», i més mans amigues que corresponien al gest. El mar tampoc semblava el mateix. El seu aspecte s'havia transformat; havia canviat el seu color. Aquell tros de mar que encapçala el nostre comentari canvia constantment —sense perdre, però, la bellesa—, el seu color. La llum, ferint-lo ja en un sentit, ja en un altre, juga a enfosquir la seva superfície o a aclarir-la per tal de deixar meravellat l'espectador curiós. No us heu parat mai a observar el canvi de tonalitats que es van succeint al llarg d'un matí o d'una tarda en l'aigua del nostre Golf? El Passeig i el mirador de la Punta són llocs a propòsit, còmodes i tranquils.

Al caure la tarda, aquells recons de ponent de la Vila que al matí escoltaven tan bé les sardanes, estaven gairebé silenciosos. Els diàlegs tenora-tible, l'acompanyament de fiscorns i trompetes i el so rítmic, acompanyat, del contrabaix s'allunyaven cap a l'horitzó lliscant sobre el mar com en bes suau i perllongat: talment un homenatge que la Sardana volgués retre a la bellesa cromàtica de les aigües del Golf.

I exposades algunes de les impressions que ens n'emportarem l'any passat —us cansaríem si us les expliquéssim totes— voldríem acabar dient el que el nostre optimisme ens fa veure en l'avenir de l'Aplec. Aquest infant, que nasqué el 1976, farà enguany la seva segona aparició embolcallat per l'entusiasme i el «saber fer» del jovent, per la col·laboració de tots els escalencs i per una bona organització, que cada any ha d'ésser millor que la dels anys anteriors. Això farà que en poc temps, el minyonet que és encara l'Aplec de la Sardana de L'Escala, arribi sà i robust a la seva majoria d'edat; que se'n parli força, bé i a tot arreu i que es vegi en ell l'hereu del prestigi que en el món de la Sardana la nostra Vila assolí sempre enrrera.

Costarà molts sacrificis conservar aquesta herència; però ja tenim el nostre Aplec en el bon camí per a mantenir-la i augmentar-la.

P. BRUGUERA

